

LIBRIS

We know
books

VÂNĂTORII DE COMORI

GOANA DUPĂ ORAȘUL DE AUR

JAMES PATTERSON
și CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRĂȚII DE
JULIANA NEUFELD

Traducere din engleză de Sorin Petrescu

corint junior

OK, am mai trecut noi prin aventuri infernale, dar asta de-acum e clar că-i groapa iadului!

CAPITOLUL 1

Bun, pentru început trebuie să recunosc că sunt chiar impresionat că sora mea geamănă, Beck, a reușit să facă desenul ăsta, pentru că ne aflam atunci cam la zece secunde distanță de a fi crăntăniți de o familie de rechini cap-de-ciocan.

(Beck spune că a făcut ilustrația aceea mai târziu, din memorie, nu când ne aflam în apă. La fel procedez și eu cu povestitul. Este greu să scrii sau să desenezi în timp ce înoți ca să-ți salvezi viața. Cerneala devine apoasă și lasă pete.)

Unde eram?

A, da! În ocean. În largul statului Costa Rica. Urmăriți de rechini cap-de-ciocan, în timp ce înotam spre Insula Cocos, un parc național

costarican, cunoscut și sub numele de „Insula rechinilor“.

(Da, Beck, ăsta *ar fi trebuit* să fie un indiciu despre ce putea pândi pe sub valuri.)

Dădeam disperați din mâini și din picioare, străduindu-ne să scăpăm de ceata de monștri flămânzi ai mării. Un lucru bun era că rechinii cap-de-ciocan au ochii acolo unde ar trebui să fie urechile. Poate că nu ar fi reușit să ne vadă – *dacă înotam fix în fața lor.*

De ce nu ne aflam într-o barcă, una cu vâsle sau una cu motor?

Pentru că mama, tata și fratele nostru mai mare, Tommy, luaseră toate bărcile disponibile, hotărând să întreprindă o mică vânătoare de comori fără mine, fără Beck și fără sora noastră mai mare, Storm.

— Voi trei veți sta pe vas, ne-a spus tata când s-au suit în bărci. În Cameră, sub punte, sunt secrete pe care trebuie să le păziți.

Da, ori de câte ori vorbește tata despre Cameră, sună de parcă ar spune-o cu litere mari, căci Camera este un seif supersecret și foarte

sigur de pe nava noastră, *Rătăcita*. Camera ne este inaccesibilă nouă tuturor. Acolo își țin mama și tata hărțile lor rare și valoroase pentru vânătorile de comori, încuiate în spatele Ușii. Și Ușa beneficiază de tratamentul cu litere mari, pentru că este făcută din oțel masiv, gros de șapte centimetri. Este așa de grea, că uneori mă întreb cum de poate *Rătăcita* să plutească având o asemenea greutate la bord.

Eram aproape sigur că Beck și cu mine ne amintiserăm să verificăm de două ori încuietoearea de la Ușa Camerei înainte să sărim în ocean. Aproape sigur. Ne cam grăbeam.

— Cum au îndrăznit să plece la vânătoria de comori fără noi?! spusese Beck pe când ne pregăteam să plonjăm.

— Mda, zisesem și eu, cum de au îndrăznit?!

Da, uneori gândim și spunem același lucru. E o chestie tipică pentru gemeni.

Prin urmare, am sărit peste bord și am început să înotăm. Nu uitați că noi, copiii Kidd, am trăit pe ocean cea mai mare parte a vieților noastre. Suntem înotători și scufundători excelenți.

Cu excepția lui Storm. Ea nu practică sporturi acvatice. Poate pentru că are memorie fotografică, ceea ce înseamnă că nu uită niciodată că oceanul este plin de creaturi înfricoșătoare cum ar fi... aha!... rechinii cap-de-ciocan.

Dar Beck și cu mine eram hotărâți să ne alăturăm mamei, tatei și lui Tommy pe insulă. Păi, noi, copiii Kidd, ne pricepem teribil la vânătoria de comori și de unii singuri, fără mama și tata. De fapt, chiar recuperaserăm două comori în căutările noastre solitare.

Iar, acum, ei cotrobăiau după comori îngropate în jungla de pe Insula Cocos doar cu Tommy? De când a devenit Familia Kidd, Vânătorii de Comori SRL, o operațiune de trei persoane, în loc de șase?

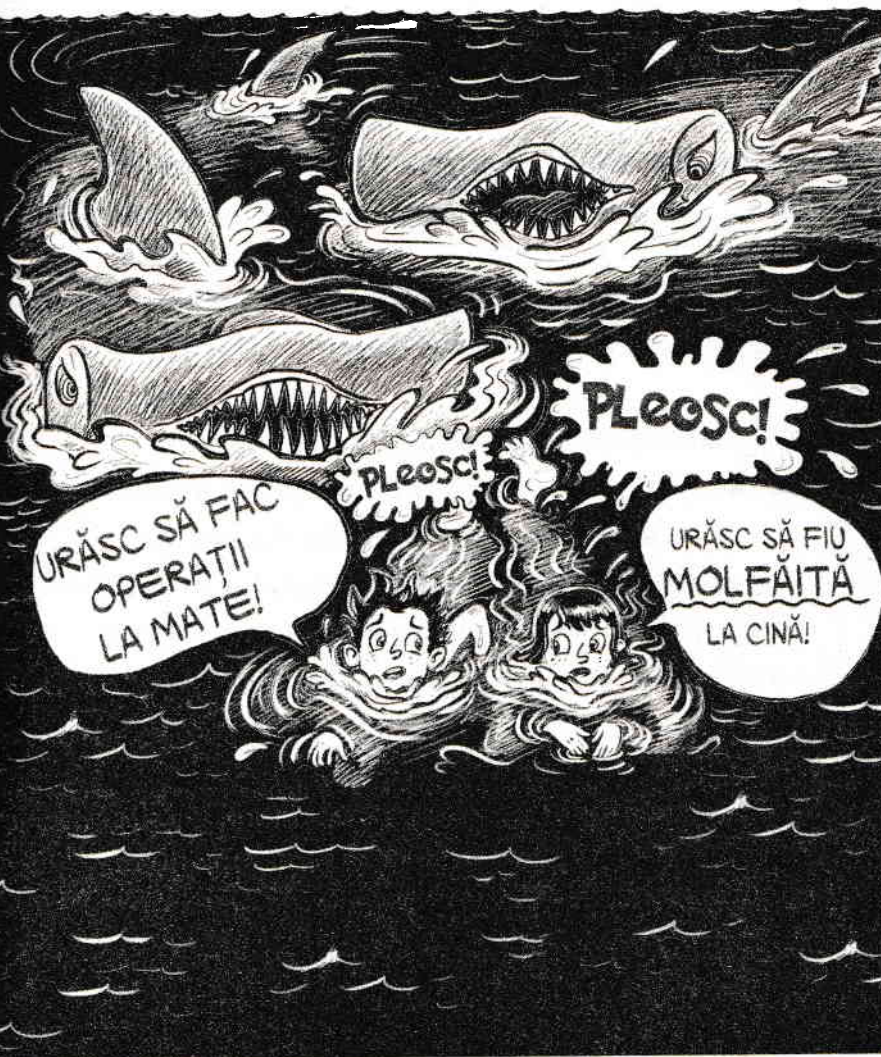
De fapt, era periculos de aproape să devină un echipaj de patru. Pentru că flămânzii rechini cap-de-ciocan erau înotători mai rapizi decât mine și decât Beck.

Erau aproape și se apropiau și mai mult.

Cu câteva clămpănituri rapide din fălci, ar fi putut să scadă cu precizie doi din șase – pe vecie!

LBRIS

We know
books

CAPITOLUL 2

Aud o învolburare de ape în spatele meu! Rechinii cap-de-ciocan care ne suflă în spate tocmai și-au deschis fălcile. Le pot mirosi respirația împutită de pește. Am impresia că, de curând, s-au bucurat de un bufet suedez cu creveți la cel mai apropiat restaurant din reciful de corali.

— Adio, Beck! am strigat, bătând valurile. Ești cea mai bună soră geamănă pe care am avut-o vreodată!

— Sunt singura soră geamănă pe care-ai avut-o vreodată! mi-a strigat ea.

— Nu mai e timp pentru detalii tehnice, Rebecca. Suntem pe cale să murim amândoi!

În calitate de povestitor al familiei, am hotărât să îmbrac în mai multă poezie ultimele mele cuvinte.

— Bănuiesc că este corect ca, din moment ce am venit pe lumea asta împreună, să o părăsim tot împreună!

— Ba n-o s-o faceți! se auzi vocea eroică a (n-o să-ți vină că crezi!) surorii noastre mai mari, Storm.

A băgat viteză cu un ski jet, ajungând între noi și rechinii cap-de-ciocan!

— Unde-ai găsit un ski jet? am urlat eu.

— Tommy l-a dus într-un compartiment secret de la prova navei noastre! mi-a strigat Storm. El poate nu mai ține minte că mi-a vorbit despre asta, dar eu n-am uitat!

Lucrul pe care trebuie să-l reții atunci când vine vorba de sora noastră Storm este că ea își amintește totul! Este și cel mai isteț dintre copiii Kidd! Așadar, de ce făcea ea ceva atât de stupid cum ar fi să mâne rechinii de pe un ski jet? Pentru că asta facem noi, familia Kidd! Avem grijă unii de alții, chiar dacă părem ridicoli când facem asta!

— Orice-ar fi, Beck, a urmat Storm, să nu faci pipi! Rechinii pot mirosi urina omului în ocean!

Super, mi-am zis în sinea mea. Acum îmi spui!

Storm a dat ocol rechinilor, stârnind o dâră albă și spumoasă, cu care să-i îngrădească. Mai mult sau mai puțin.

— Voi doi înotați către țărm! ne-a spus ea. O să-i țin ocupați pe băieții ăștia răi. Am luat cu mine una dintre crosele de golf ale tatei!

Pe când înotam cu elan către plajă, am riscat

o privire peste umăr și am văzut ce făcea Storm cu cea mai mare crosă din geanta de golf a tatei.

Lovea în toți rechinii care cutezau să se repeadă la ea, în vreme ce făcea în continuare cercuri tot mai amețitoare. Era Apărarea Atacă-Rechinii 101: Împunge-i în branhiile!

Sau în ochi!

— La ce te holbezi, M.C. Cap-de-Ciocan? a strigat Storm la rechinul-șef.

Ținea o mână pe acceleratorul ski jet-ului și o folosea pe cealaltă pentru a potrivi capătul crosei la globul ocular mare și bulbucată al rechinelui, de parcă ar fi fost pe terenul de golf!

Storm s-a prefăcut că avea de gând să se ridice în picioare pentru a mânui crosa. Rechinul-șef, care cu o clipă mai înainte păruse chitit să ne înfulece, și-a întors coada și s-a îndreptat spre largul mării. Bănuiesc că nu voia să-și vadă vreun ochi sfârșind la gaura a șaptesprezecea. Ar fi fost o lovitură devastatoare. Ceilalți rechini l-au urmat.

Două minute mai târziu, Beck și cu mine ne-am târât pe țarm. Eram istoviți, dar în viață, căutând să ne recăpătăm suflul.

Ura, Storm!

Când și-a adus ski jet-ul pe plajă și l-a tras pe nisip, Beck și cu mine am alergat să o îmbrățișăm. Eram amândoi superbăfțiși să facem parte din cea mai incredibil de uimitoare familie din lume!

— Mulțumesc, Storm! a spus Beck.